

22 sierpnia, wtorek, godz. 19.30
Galeria Sztuki Polskiej XIX w. Sukiennicach
Oddział Muzeum Narodowego, Rynek Główny 3

Joel Frederiksen

bas, lutnia

Ziv Braha

lutnia

Ryosuke Sakamoto

lutnia

John Dowland

(1563–1626)

Angielski Orfeusz

TELL ME TRUE LOVE

(wersja na trio opr. lipiec 2016)

Can she excuse my wrongs (1597, V)

Deare, if you change (1597, VII)

Tarleton's Riserrectione

Sleep wayward thoughts (1597, XIII)

All ye whom Love or Fortune hath betrayed (1597, XIV)

Away with these self-loving lads (1597, XXI)

Galliard to Lachrimae

Flow my teares (1600, II)

Fortune, my foe

Go from my window

* * *

Fine Knacks for ladies (1600, XII)

Time stands still (1603, II)

Dowlands adew for Master Oliver Cromwell (1600)

My Lord Chamberlaine (His Galliard)

When Phoebus first did Daphne love (1603, VI)

Say love if ever thou didst find (1603, VII)

The lowest trees have tops (1603, XIX)

A Fancy (Fantasie 6)

In darkness let me dwell (1610, X)

Praeludium in G

Frog Galliard

Tell me, true love (1612, VIII)

TELL ME TRUE LOVE (Opowiedz mi prawdziwą miłość)

John Dowland – Angielski Orfeusz

Piosenki miłosne, wesołe przyśpiewki oraz pieśni pełne melancholii autorstwa „Angielskiego Orfeusza”.

Pieśni Johna Dowlanda (1563–1626) składają się na kształt tego programu. Chociaż zwykle pieśni z lutnią kojarzą nam się z tenorem lub kontratenorem, Joel Frederiksen za pomocą swojego niskiego basu, przy akompaniamencie lutni, nadaje utworom szczególnego ciepła i głębi dźwięku.

Skupienie na tekście, niesamowita siła ekspresji i urozmaicenie wykonań, z których artysta słynie na całym świecie, wzbogacają te renesansowe pieśni o nową jakość.

Bardzo wirtuozowskie i zawiłe utwory instrumentalne Dowlanda, prawdopodobnie największego lutnisty i autora pieśni przełomu XVI i XVII wieku, przeplatane są kompozycjami wokalnymi. Izraelski lutnista – Ziv Braha i japoński lutnista grający na violi da gamba – Ryosuke Sakamoto, są spełnionymi solistami i członkami zespołu; obaj studiowali w słynnej Schola Cantorum w Bazylei. Wraz z Joelem Frederiksenem, sławnym amerykańskim lutnistą, mieszkającym w Monachium, tworzą niezwykle, międzynarodowe trio.

Recenzja *Opowiedz mi prawdziwą miłość* – Süddeutsche Zeitung, 30 września 2014

„Ktokolwiek słyszy Frederiksena, z jego cudownie brzmiącym, głębokim, ciepłym głosem; kto doświadczył tego, jak w refrenach pieśni śpiewa tak miękko i z niesamowitym zdumieniem w głosie, jak z pojedynczą melodią stroficzną pieśni urozmaica, jak wprawia rytm w giętki ruch, czy to wielorakie akcentowanie, ten życzy sobie tutaj atmosfery dworu Królowej Elżbiety I”.

Klaus Kalchschmid

Pieśni Dowlanda pochodzą z:

The First Booke of Songs or Ayres (1597), *The Second Booke of Songs or Ayres* (1600), *The Third Booke of Songs or Ayres* (1603), *A Musical Banquet* (1610), *A Pilgrimes Solace* (1612).

JOEL FREDERIKSEN studiował śpiew i grę na lutni w Nowym Jorku i Michigan, gdzie uzyskał tytuł magistra. Od tego czasu współpracował z czołowymi amerykańskimi zespołami muzyki dawnej, takimi jak Boston Camerata oraz Waverly Consort. Jednocześnie zwrócił na siebie uwagę jako śpiewak operowy i oratoryjny. Występy wiodły go od renomowanego Vancouver Summer Festival (Plutone w *Orfeuszu* Monteverdiego) do festiwali w Hongkongu i Brisbane. Po udanym debiucie na Festiwalu w Salzburgu

w 1998 roku w *Rozkwicie i upadku miasta Mahagonny* Kurta Weilla pod dyrekcją Dennisa Russella Daviesa Joel Frederiksen osiadł w Europie. Z Monachium wyjeżdża regularnie na występy w kraju i za granicą, gdzie jako solista występuje z takimi sławami jak Jordi Savall, Paul van Nevel, Stephen Stubbs i Paul O'Dette oraz z wiodącymi zespołami muzyki dawnej (m.in. Huelgas Ensemble, Ensemble Gilles Binchois, Ensemble Unicorn, Freiburger Barockorchester, Hassler Consort, Musica Fiata). Ponadto Joel Frederiksen intensywnie poświęca się tworzeniu własnych koncepcji programowych w swej specjalności: pieśni renesansu i wczesnego baroku z towarzyszeniem lutni. Śpiewając utwory, sam akompaniuje sobie na lutni i na arciliuto.

Już w 2007 roku w Harmonia Mundi ukazała się płyta CD z nagraniem *The Elfin Knight*. W 2008 roku wielki sukces *O felice morire* skłonił wytwórnictwo do wydania drugiego, równie słynnego nagrania, które otrzymało nagrodę niemieckiej krytyki płytowej. W 2011 roku renomowana Harmonia Mundi zarejestrowała amerykański program Joela Frederiksena *Rose of Sharon* na płycie CD, a w 2012 roku Nick-Drake-Hommage (Hołd dla Nicka Drake'a) *Requiem for a Pink Moon*. Za nagranie wraz z Emmą Kirkby *Offertoria et Communiones* Zieleńskiego Joel Frederiksen został wyróżniony w Paryżu w 2011 roku Złotym Orfeuszem, najbardziej prestiżową nagrodą za najlepsze nagranie muzyki wokalne, przyznawaną przez francuską Académie du Disque Lyrique. Od jesieni 2012 roku artysta jako solista-bas i lutnista został włączony do grona wybitnych absolwentów Oakland University of Michigan.

ZIV BRAHA urodził się i wychował w Izraelu. Jego pierwszym instrumentem była gitara elektryczna, którą w wieku 17 lat zamienił na lutnię. Początkowo uczył się w Izraelu u Isidoro

Roitmana w Jerozolimie, a następnie w Bazylei u Hopkinsona Smitha. Gra przede wszystkim na lutni renesansowej, ale często wykonuje również muzykę późniejszą, realizując partie continuo. Jest założycielem i liderem consortu lutni Delight in Disorder, nauczycielem w klasie lutni w Schola Cantorum Basiliensis, a ostatnio coraz więcej uwagi poświęca renesansowym violom.

RYOSUKE SAKAMOTO (lutnia, viola da gamba) urodził się w Narze w Japonii. Po uzyskaniu tytułu licencjata z estetyki na Uniwersytecie Tokijskim, rozpoczął studia w klasie lutni i chordefonów szarpanych Hopkinsona Smitha w Schola Cantorum Basiliensis w Bazylei, gdzie następnie kontynuował naukę u Crawforda Younga (lutnia plektronowa), Randalla Cooka (renesansowa viola da gamba) i Anne Smith (wykonawstwo muzyki renesansowej) i w 2013 roku uzyskał tytuł magistra wykonawstwa muzyki wyspecjalizowanej. Również w 2013 roku Ryosuke Sakamoto zdobył pierwszą nagrodę w konkursie „Conorso Maurizio Pratola” w L’Aquila we Włoszech w kategorii lutni solo. Jako solista był zapraszany przez angielskie, francuskie i niemieckie towarzystwa lutniowe. Jako członek zespołu występował na wielu festiwalach międzynarodowych w Europie (Wiedeń, Utrecht, York, Regensburg itd.). Dokonał licznych nagrań (lutnia i viola da gamba), do których należy m.in. album solo *Travels with my lute (Podróże z lutnią)* czy *Polyphony and Diminution (Polifonia i dyminucja)*, obydwa wydane przez Musica Rediviva (Szwecja).

SUKIENNICE. W odrestaurowanych i rozbudowanych przez architekta Tomasza Prylińskiego Sukiennicach uroczyście obchodził Kraków w dniach od 3 do 5 października 1879 roku jubileusz pięćdziesięciolecia pracy twórczej znakomitego pisarza – Józefa Ignacego Kraszewskiego. Uroczystości te stały się niezwykle manifestacją patriotyczną, podczas której malarz Henryk Siemiradzki przekazał władzom Krakowa swój obraz *Pochodnie Nerona* jako dar dla przyszłego Muzeum Narodowego. W dwa dni po zakończeniu uroczystości ku czci Kraszewskiego – 7 października 1879 roku – powołano do życia Muzeum Narodowe, oddając mu do dyspozycji połowę piętra odnowionych Sukiennic, jako że w zamyśle Prylińskiego sale pierwszego piętra przeznaczone były na miejskie bale i przyjęcia. Owe pomieszczenia stały się zaczątkiem Muzeum Narodowego, które uroczyście otwarto w roku 1883, a to w związku z dwusetną rocznicą odsieczy wiedeńskiej. Z czasem w Sukiennicach utworzono Galerię Malarstwa Polskiego, gromadzącą dzieła artystów z II połowy XVIII i XIX wieku. Znajdziemy tutaj m.in. obrazy Marcella Bacciarellego, Józefa Grassiego, Piotra Michałowskiego, Henryka Rodakowskiego, Artura Grottgera, Jana Matejki, braci Gierymskich, Adama Chmielowskiego czy Józefa Chełmońskiego i wielu innych.

Michał Rożek